

Jindřich Fantl S Rodinou Na Chatě

Myslím, že prarodiče si žili pohodlně. Nebylo to nic okázalého, ale jejich obchod jim vydělal na živobytí a měli dokonce i chatu v Mokropsech, v Nasshunden, jak dědeček říkával, což bylo kousek od Prahy, před válkou to bylo takové výletní sídlo. Jezdili tam ze Smíchova vlakem, ale kdy? Určitě ne na celý víkend, protože v sobotu musel být dědeček v synagoze, tak tam možná jezdili v sobotu večer a zůstali až do neděle, anebo tam byli jen v neděli. Ani nevím, jestli se tam dalo vůbec spát, byl to zahradní domek. Kolem byla zahrádka, kdo ji udržoval, taky nevím. Jestli měli zahradníka? Byli už v letech, takže Bůh ví, jak by to fyzicky zvládali. Jezdili jsme tam za nimi někdy

na návštěvu.

Tohle je jedna z těch fotek, které byly pořízeny během našich návštěv ve 30. letech. Je na ní dědeček, babička, pak zleva Ruben, maminka, já, sestřenice Edita, její matka, teta Ida, a ta postava, ze které je vidět jen kousek, je pravděpodobně teta Mirjam.

Prarodiče o tu chatu dost hloupě přišli. Dědeček o tom babičce nic neřekl, ale dělal ručitele svému bratrovi, který tehdy, nevím proč, neplatil, a tak přišla banka za dědou, aby vybrala dluh. Takže tu chatu musel prodat. Umíte si představit, jak babička musela vyvádět. Jenže co by dědeček pro svého bratra neudělal? To se událo asi v roce 1937 nebo 38, já jsem ani nevěděl, že o ni přišli tímhle způsobem. Člověk se taky na všechno neptá, bere věci, jak jsou. Nebo aspoň já to tak bral.